

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiae

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

S. Augustinus Episcopus Anglorum Apostolus. cap. XLIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38397

RAMVS QVARTVS,

HABET APOSTOLOS.

id est:

Sanctæ fidei annunciatores, qui Mar-
tyres non fuerunt.

Ex eis unus,

S. AVGVSTINVS
EPISCOPVS:

Per quem, & eius socios

Viderunt omnes termini terræ, salutare Dei nostri.

Psal. 97.

Cap. XLIX.

OSTQVAM Britannia, Romanorum Imperatorum
iugo excusso, suis iterum regibus parere cœpit,
& civilibus bellis postmodum inter se digladiari;
illud pusillo gregi Christiano in ea accidit, quod
in caulis ouium absente pastore, & ueniente Lu-
po euenire solet. Quippe occiso inuictissimo Brit-
tannia Rege Arturo, qui rem ecclesiasticam in suo regno non me-
diocriter promouebat, & non multis post annis Episcopis, Presby-
teris, aliis que ecclesiasticis uiris huc illuc que dispersis, ob Saxonū
Anglorum, a quibus Insulæ nomen deinde datum, in Britanniam
aduērum, magna regni illius pars ad Idololatriam relapsa est: quod
potissimum ex eo accidisse videtur, quod Britannia regno in He-
parchiam diuiso, & Regibus inter se belligerantibus, interea dum
taliter

taliter inter mortales homines de mortali regno certatur, immortali Dei cultus, penè euulsus est. Illorū enim de regno discordia, Britannis Idolorum cultum, templis uictimarios, aris libamenta reliquit, quamuis in toto regno religionem Christianam non abstulit, remanente semper bona parte populi, præcipuè Scotiam uersus, in uero cultu ueri Dei, occultè tamen, propter metum tyrannorum, qui uix alium Deum, præter seipsoſ venerati patiuntur. Sed Deus, cuius misericordiæ non est numerus, remedium tandem adhibuit opportunum, ut doctrina Euangelica non in angulis, sed supra recta prædicaretur. Vnde & uiri singularis abstinentiæ, & doctrinæ, a S. Gregorio Magno, totius orbis Pontifice illico missi sunt, anno 594. qui sinceritate purioris uitæ esurientem in uerbo Domini populum fideliter erudirent, atque euacuata Idolorum supersticiosa cultura in optima uia salutarium exemplorum dirigerent, & conseruarent. Hi fuerunt monachi Ordinis S. P. N. Benedicti seprem, omnes Romani, quibus iure hæc prouincia debebatur, ut fuerat olim Britannia à Romanis terreno Romanorum regno ad iuncta fuerat, ita & à Romanis ipsique Benedictinis, Romanorum celesti Regi, eiusque in terris Vicario Romano Pontifici paritura, deuo acquireretur. Tantorum autem uirorum nomina hæc feruntur, sanctus Augustinus monachus, præpositus & Abbas S. Andree Romæ: S. Mellitus cuiusdam monasterii Romæ monachus, & Abbas, S. Petrus, Sanctus Iustus, S. Paulinus, S. Laurentius, S. Ioannes: omnes monachi S. Andree Romæ; qui in Cantium delati ab Aethelberto Rege per benignè accepti sunt, quorum prædicatione & hortatu ille omnium primus, ac deinceps reliqui Angli religionis nostre dogmata integrè receperunt, anno Domini 603. Quod autem Angli opera in primis Sancti Gregorii Romani Pontificis, Christiani sunt facti, causam fuisse tradunt, quod ita usu uenit, ut mancipia aliqua Anglica egregiæ formæ Romam ducta publicè uenderentur, quæ Gregorius qui tum erat tantum Romanus monachus, conspicatus, fertur ualde demiratus esse indolem, uenustatemque, quam præ se ferebant: ac uir pietatis plenus nehementer illorum uicem doluisse quod tam præclarum hominum genus ueri Dei esset ignorans: quocirca ei posthac Pontificatum adepti, nihil antiquius fuit, quam ut Angli omnino in Reipublicæ Christianæ societatem uerterent. Ad hunc modum religio Christiana postremo in insula redintegrata est, quæ posteaquam Lucius Rex eam à principio receperat, partim à Romanis, partim ab Anglis penè extincta atque euulsa.

sa, adhuc inter Britannos, hoc est, Vuallos, perdurabat, tametsi non nisi priuatim, ut supra diximus, & ob metum tyrannorum, occulte colebatur. Ita Augustinus de religione bene meritus, utpote qui omnia pericula, ac incommoda præ salute hominum, leuia ducebat Archiepiscopus Cantuariensis creatur, quo habitu primo rami loco, ut cæterorum Princeps adpictus conspicitur, Angliæ arma notiora, messis suæ trophea, iubatos videlicet Leones tres aureos, in militari patma rubra depictos, præ se ferens. Si quis uero huius Pontificis, sociorumque res egregiè gestas, qualiterque sit hæc Anglorum conuersio facta, cupit ediscere, Bedam consulat, & ex eius primi libri historię Anglorum lectione abunde sibi satisfactum cognoscer. Agunt & de his, tum uita S. Gregorii Papæ, tum alii tam ueteres quam recentiores in martyrologio nostro ad eorum natalitios dies notati, qui tamen omnes ex ipso Beda accepisse noscuntur. Scripsit epistolam unam ad Gregorium Papam, quæ inter eius epistolas Decretales reperitur, cum responsionibus eiusdem.

S. CHILLENVS EPISCOPVS.

Attrebatensium Apostolus.

qui

Iudicauit populum Dei in iustitia. Psal. 71.

Cap. L.

S. CHILLENVS, Scotus, Regio Scotorum Regum sanguine clarus, tum ob insignis sanctimonie professionem, tum ob eximiam in sacris litteris eruditionem, suo tempore in magno pretio est habitus. Quando enim illi cælestis Patrisfamilias nuncii, qui Sancti Benedicti regulam profitebantur, primum in Angliam aduenissent, mox ipse S. Columbanum in Galliam secutus, renuntiata omni huius mundi pompa, susceptoque huiusmodi uiuendi instituto in monasterio Luxouie, sub S. Eustasio Abbate, Euangelicæ perfectionis ardentissimus obseruator, & prædicator euasit. A sancto namque Pharonne Meldensi episcopo & monacho, cum Episcopali potestate ad prouinciam Attrebatensem (cuius arma Episcopi habitu, præ se fert, quæ sunt palma cælestina, Liliis aureis resperfa, cum trifurcato labro rubeo) missus,